

Húsevő virág

– Álláspont –

Nem tudom már, hogy megengedhető-e a kétségbeesés és a harag luxusa. Vagy marad a józanság és a türelem keresztje. És ha marad, meddig tud maradni még...

Ami az Új Színház körül történik, önmagában ijesztő és rémületes. S ha nem ismernénk a történelmi előzményeket immáron 1919 óta, azt hihetnénk, valami sajtós, különös végzet szakadt rá. Pedig dehogy. Ez mindössze a butaság és a kimeríthetetlen szorgalommal párosuló gonoszság kontinuitása. A tömegember megjelenése a történelem színpadán. Az erkölcsi kikapuk becsapódása. A végső kilátástalanság. Ahogy Sütő András örökösai megtöltik az író darabjainak játszását nevezett színházban – sokadik felvonásaként a mesterséges, okatlan és undorító cirkusznak, felháborodásnak. S csak apró kiegészítés vagy inkább háttérinformáció: Sütő András örököse esetünkben Cselényi László, akit a Duna Tv egykori elnökeként feljelentettek, és nem éppen azért, mert rossz műsort csinált. És most letiltja néhai apósa darabjait, mert ezzel mindjárt meg is kapja a morális felmentést azoktól, akiktől ilyen esetekben meg kell kapni. (Lásd még: Sas József, Hunvald György és a többiek...)

Aztán befut a német színművészeti akadémia tiltakozása. Menetrend szerint, az egyes vágányra. Tényleg elképzelem a német színművészeti akadémiát, amint úgy magától megérkezik hozzájuk a hír, hogy egy kétszáz férőhelyes budapesti színház vezetését megkapta Dörner és Csurka. És a német színművészeti akadémia összerándul, mint az osztriga, ha citromot cseppentenek rá. – Hú, tényleg! – sikkantják a német színművészeti akadémiások, és lázas tiltakozásba fognak. Mert nincs jobb dolguk. Csak a beteg lelkük, a pótcselekvés, no és persze a megrendelő feltétel nélküli kiszolgálása.

Tényleg beteg Európa lelke. Súlyos beteg. S benne Magyarország lelke a legbetegebb.

Magyarországon mindenkinek van erkölcsi felmentés, aki ismeri a kottát. És mindenre van feloldozás. Csak oda kell tartozni.

Van feloldozás Sas Józsefnek, Hunvald Györgynek, köztörvényesnek és idiotának és gazembernek – még Kertész Ákosnak is. Havas Szófiának is. Ha Havas Szófia kijelenti, hogy 1956-ban antiszemita őrvongás folyt, és 1956 bizony ellenforradalom, akkor nem tiltakozik a német színművészeti akadémia. Itthon pedig nekiállnak megmagyarázni, hogy szegény, hát a családi tragédiák, miegymás... Ha Kertész írja, amit ír, nem huhog a Die Presse megannyi szarjankója, itthon pedig megmagyarázzák, hogy hát mégiscsak egy túlélő, érthető... Itt csak Csurkának nincs magyarázat. Neki csak az apját verték Kistarcsán, a szomszéd cellában, hogy hallja, majd az orra alá tolták a papírt: aláírj vagy nem írsz alá... De ez nem számít. Csurka rossz kottából játszik. Neki nem jár színház. Neki semmi sem jár, csak ezeknek az önjelölt zseniknek a megvetése.

És amikor gondolná az ember, hogy nem jöhet több elviselni való, akkor megérkezik Dániel Péter, és ezt írja le a kezével és a rothadt lelkével: „Sok ismerős kérdezi tőlem, hogy mit jelent Wittner Mária neve után az '56-os halálra ítélt jelző. Most tehát közkívánatra megválaszolom. Az egy primitív, köztörvényes, randalírozó és lincselő prosti jelzője. Nem több és nem kevesebb. Ennyit jelent.”

Ott, azon az oldalon már készen áll Dániel Péter felmentése. És mindazoké, akik rothadt lelkének húsevő virágához hozzászóltak. Az egyik például ennyit jegyzett meg egyszerűen: Ki kellett volna végezni. (Már-mint Máriát...)

Ne szépítegessük a dolgot. Polgárháború van ebben az országban. A legutolsó 1956 óta zajlik, csak egy időre tüzszünetet hirdetett az árulás jeges iszonyata. De fellángolt ismét. És Dániel rothadt lelkének húsevő virága mindennél pontosabban jellemzi a helyzetet: azok ott, odaát, bármikor közénk lövetnének ismét. S közben sajnálkoznának és feljelenének minket Európánál, és Európa haragudna, hogy túl otrombán haldozlunk.

S ha majd – az Úristen ne adja! – ezek miatt felülkerekednek azok, akik most Hitlernek maszkírozva menetelnek a falvak főutcáin, akkor majd vádlón ismét rágnak mutatni: „Tessék! Megmondtuk előre!” Ezért szólok: miattatok lesz ilyen, ha lesz ilyen. Mindig is miattatok volt. És elbújtatok akkor bárkit közü-

Folytatódik a zsidó/cionista offenzíva a magyarság ellen

Dörnerék kinevezésének visszavonását követelik Lauderék (a Zsidó Világkongresszus) Orbántól

Mélységes aggodalmának adott hangot Dörner György és Csurka István színházi kinevezésével kapcsolatban a Zsidó Világkongresszus (WJC), amely levélben kérte Orbán Viktort, hogy lépjen közbe, és tegye semmissé a kinevezéseket az Új Színház élén.

"A Zsidó Világkongresszust mélységes aggodalommal tölti el, hogy Tarlós polgármester annak a két embernek a kinevezése mellett döntött, akiknek fő célja a szélsőséges ideológiák terjesztése lehet az Új Színházon keresztül" - olvasható abban a levélben, amelyet a szövetség hétfőn küldött el Orbán Viktornak. A levelet Ronald S. Lauder, a WJC elnöke, az USA volt bécsi nagykövete írta alá.

"Mindennek, más politikailag motivált döntésekkel és közelmúltbeli fejleményekkel együtt, az a kockázata, hogy negatívan befolyásolja a zsidók magyarországi jólétét közép- és hosszú távon" - fenyegetnek a zsidók az antiszemita gépezet beindításával. "Nyilvánosan erősítse meg, hogy az antiszemita, rasszista és fasiszta ideológiáknak nincs legitim helye egy 21-ik századi európai demokráciában!" - követelik a talmudisták. (HVG nyomán)

Kuruc.info - 2011-10-26

letek, ha kell, csak téged nem, Dániel Péter. Ahhoz nem vagyok elég gyenge, hogy agyonverjelek, bár megérdemelnéd. De meg nem mentenélek semmitől. Viszont azt kívánom neked, amit Leonidász kívánt az áruló, testi-lelki nyomorék Ephialtésnek, amikor az a hátába vezette a perzsákat: „Te ott, Ephialtés! Élő örök-ké!”

Élj örökké, Dániel Péter. Az idők végezetéig nézen vissza rád az arcod. Rothadó lelkednek húsevő virága...

Bayer Zsolt
www.magyarhirlap.hu

Hódítás

– Álláspont –

Az Új Színház-ügyről mindent leírtak, az abszurditásig elemezték, kivesézték már a tudós kollégák. Mi mégis visszatérünk rá, mert nem telik el nap, hogy valaki ne mondaná ordas fasisztának a Dörner–Csurka kettőst. Kezdjük azzal, hogy nem a fenti urakról szól a mai mese. Jóval többről van szó.

Mi, „jobbaldaliak” rendszerint pártokban, parlamentben, ideológiában, törvényekben gondolkodunk (zárójelben van és lesz a „baloldali” és „jobbaldali”, mert fogalmi zűrzavar tombol, talán ez a két megnevezés a legkisebb rossz...) Nemzetben, történelemben, hagyományos értékekben is gondolkodunk – legalábbis többnyire. Azt hisszük, pontosabban azzal látjuk magunkat, hogy a „baloldal” ezeket a fogalmakat, az emberi létezés princípiumait ugyanennyire fontosnak tartja. Vagy legalábbis megtisztel bennünket azzal, hogy a másikat gondolkodás jogát elismeri. Hiszen csak emberek volnánk mindannyian...

Csakhogy. Ha a „baloldal” részben érvényesnek tartja is magára nézve a fentieket, mindig a külön, jobb, okosabb pozícióban tetszeleg. Ne kérdezzék, miért: megfejtetlen talány. Ez a rögeszméjük a jakobinusok óta, és hogy szomorú jövő elé nézünk, egy Kertész Ákos vagy Bartus László munkássága éppen eléggé megmutatja. Nem naponta, hanem óránként és percenként bizonyosodnak be, hogy a „baloldalon” akadnak ostoba tökfilkók, és a „jobbaldalon” lófrálnak zsenik, mint ahogyan fordítva is – az ő kreténjeik mégis fontosabbak számukra, mint a mi génuszaink. Ekkor bukkan ki a lényeg: mélységesen megvetnek, gyűlölnék, és egyúttal le is becstülnek bennünket. Látszólag a magabiztosságban rejlik az erejük, de valójában elbizakodottak, és nyilvánvalóan ez okozza majd a vesztüket is.

Az úgynevezett „baloldali” értelmiségiek tehát elsősorban hódoltságban, nem pedig törvényekben, pártokban, ideológiában gondolkodnak. A demokrácia díszleteit meghagyják nekünk. Maga a hódoltság örökségvédelmi kérdés: minden eszközzel óvják az elődöktől kapott szellemi vagyont. Ez a portéka lehet kabarétréfa, kőszínház, könyvkiadó, zenekar-menedzselés,

fesztiváligazgatás, bármi, de mindenképpen a közös konc része. A „baloldali” értelmiség hatalmi mezőkben gondolkodik, nem hazában, nemzetben. Városrészekkel, utcákkal, színházakkal, klubokkal számol, és egyvalamit nem tűr el: hogy kivegyük kosarából a pénztárhoz cipelt holmit.

Miközben az egész ország fuldoklik a devizaadós-ságban, és egy egész nemzedék jövője foszlik szét előttünk, mert semmilyen munkához nem jutnak a fiataljaink, miközben külföldre menekülnek az emberek, és rettegnek a közelgő téltől a családok, vajon miért az Új Színház ügye uralja két hete a honi sajtót? Miért gerjesztik a feszültséget, miért vonulnak majd oda tüntetni, miért panaszozzák az esetet a baráti világlapoknak?

Csalódást kell okoznunk az összeesküvés-elméletek híveinek. Semmi eleve elrendelt, tudatos zsenialitás nincs ebben a játékban. Akad itt azonban jócskán ösztönharc, a sarokba szorítottak utolsó, kétségbeesett erőfeszítése, rúgkapalózása. Igen: ők most tényleg úgy érzik, hogy eljött a vég. Elvesszük a színházukat. Bemegyünk a Terézvárosba, egyenesen a Paulay Ede utcába, és einstandolunk mindent, ami szerintük az övéké.

Nagyon is őszintén gondolják, hogy a milliokat sújtó országos nyomorúságnál jóval nagyobb csapás Dörner György igazgatósága. A haza nem fontos, de az a kis színház igen... Tényleg úgy érzik, hogy vége a dalnak. És tudják mit: a saját fogalmi rendszerük szerint tökéletesen igazuk is van. Mi úgy látjuk, csak annyi történt, hogy – ízlés ide, politika oda – törvényesen kineveztek egy színházigazgatót, az ő olvasatukban viszont hadat üzentünk nekik. Hadat üzentünk, mert a tulajdonukhoz nyúltunk. A „baloldali” tulajdon feletti furcsa ingóság: területére nézve csak a főváros, a kerület, az utca egy maroknyi része, de a hódítás miatt valójában jóval kiterjedtebb valami. Rémlámaikban már-már úgy tetszhet nekik, hogy akár a honi szellemi élet feletti uralom is elveszhet, ha az Új Színházat nem tartják meg.

Ha nem birtokolják az egészet, ha nem totális az uralmuk, hamar fény derülhet arra, hogy a részirtoklás micsoda ócskaságokat, giccsot, blöffművészetet takar. Ezért kell nekik a Nemzeti Színház is. Ők – velünk ellentétben – pontosan tudják, hogy az elnevezés, a szó feletti hatalom egyúttal maga a birtoklás aktusa. Felcipeled a pincék színjátszását a Nemzetibe, a nemzeti színjátszást pedig letaszítod a pincébe – és máris te irányítod ezrek, tízezrek ízlését, ha pedig finomítod a módszert, az egész országot.

Az elmúlt évtized tagadhatatlanul a nemzeti reneszánsz jegyében telt itthon. És reméljük, van még feljebb is. Valami határozottan nemzeti fortyog mostanság a nemzetköziség kohójában. Bolond, aki észre nem veszi. Ha intelligensebbek, jobbak, különbek, erősebbek vagyunk, akkor megnyerjük a jövőt. Akkor ők mennek a pincébe, ahonnan eredendően is származnak, és mi maradunk a felszínen.

Tisztelt olvasóm, ezért létkérdés, hogy Dörner György és Csurka István vezesse az Új Színházat.

Szentesi Zöldi László
www.magyarhirlap.hu

